

Het konijn en de haas

Jonge konijntjes worden naakt en blind geboren en het duurt bijna drie weken voordat ze het geboortehol verlaten. Aanvankelijk blijven ze in de buurt van het nest maar gaan steeds verder weg om de wereld om hen heen te verkennen. Konijnen fokkennou ja.. als konijnen. Voor de eerste jongen is meestal nog wel plaats in de groep, maar de volgenden moeten een eigen hol gaan zoeken. Dikwijls is dat bij burens die nog woonruimte over hebben of ze vinden ergens een oud, leegstaand hol. Maar sommigen hebben pech en moeten de hele winter bovengronds doorbrengen. Onder houtstapels of dicht struikgewas proberen ze zich te beschermen tegen weer en wind. Dat was ook het geval met het jonge konijn dat wij zagen langs de bosrand in Het Bolgoor in het westelijke deel van De Utrecht tegen de Belgische grens. Een stormachtige wind rukt de laatste herfstbladeren die aan de beuken hangen van de takken. De striemende regen slaat in mijn gezicht, druppels glijden over mijn bril. Ik zie alles wazig. Mijn gezicht voelt ijskoud en ik besluit achter een forse boomstam te schuilen tot de bui over is. Als ik mijn brillenglazen weer droog gepoetst heb, kan ik de gure wereld weer bekijken en zie het jonge konijn langzaam over de rand van een akker huppelen. Het beestje lijkt mager maar misschien komt dat omdat de pels drijfnat is. Maar ook dat lijkt me geen goed teken.

Het dier huppelt tussen de stoppels van de maïs door op zoek naar wat eetbaars. Plots, vanuit het niets, verschijnt een grote haas op het toneel. Met grote snelheid racet hij over de akker, slaat een haak en stopt op een meter of tien van ons konijntje. Hij gaat zitten, oren rechtop en hij proeft de lucht om te ontdekken welke vreemdeling hier op zijn akker is. Hazen en konijnen vormen samen de familie van de haasachtigen (*Lagomorpha*), maar ze lijken elkaar meestal te mijden. Ons konijntje is bang, de

haas is veel groter dan hij. Een hol om in weg te vluchten heeft hij kennelijk niet. Ondertussen is de regen overgegaan in natte sneeuw. Met enkele sprongen is de haas bij het konijn. Dit blijft doodstil zitten en drukt zich plat tegen de bodem. Er lijkt een rilling door het beestje te gaan. Doodsnood? Gaat de haas het konijn bijten of trappen? Een minuut gaat voorbij. Dan gebeurt er iets onvoorstelbaars. De haas duwt een paar keer met z'n snuit stevig in de flanken van het konijn. Dit komt overeind en snuffelt aan de haas. Langzaam huppelt deze in de richting van de rand van de akker. Het konijn volgt het grote dier en terwijl de donkere aarde van de akker op enkele plekken door een wit laken bedekt wordt, verdwijnen haas en konijn samen onder de braamstruiken aan de rand van het bos.

Bron: Wilde konijnen, 2007. M.Drees, H. Goddijn, S. Broekhuizen, J. Dekker en D. Klees. Zoogdierverseniging. KNNV Uitgeverij, Zeist.